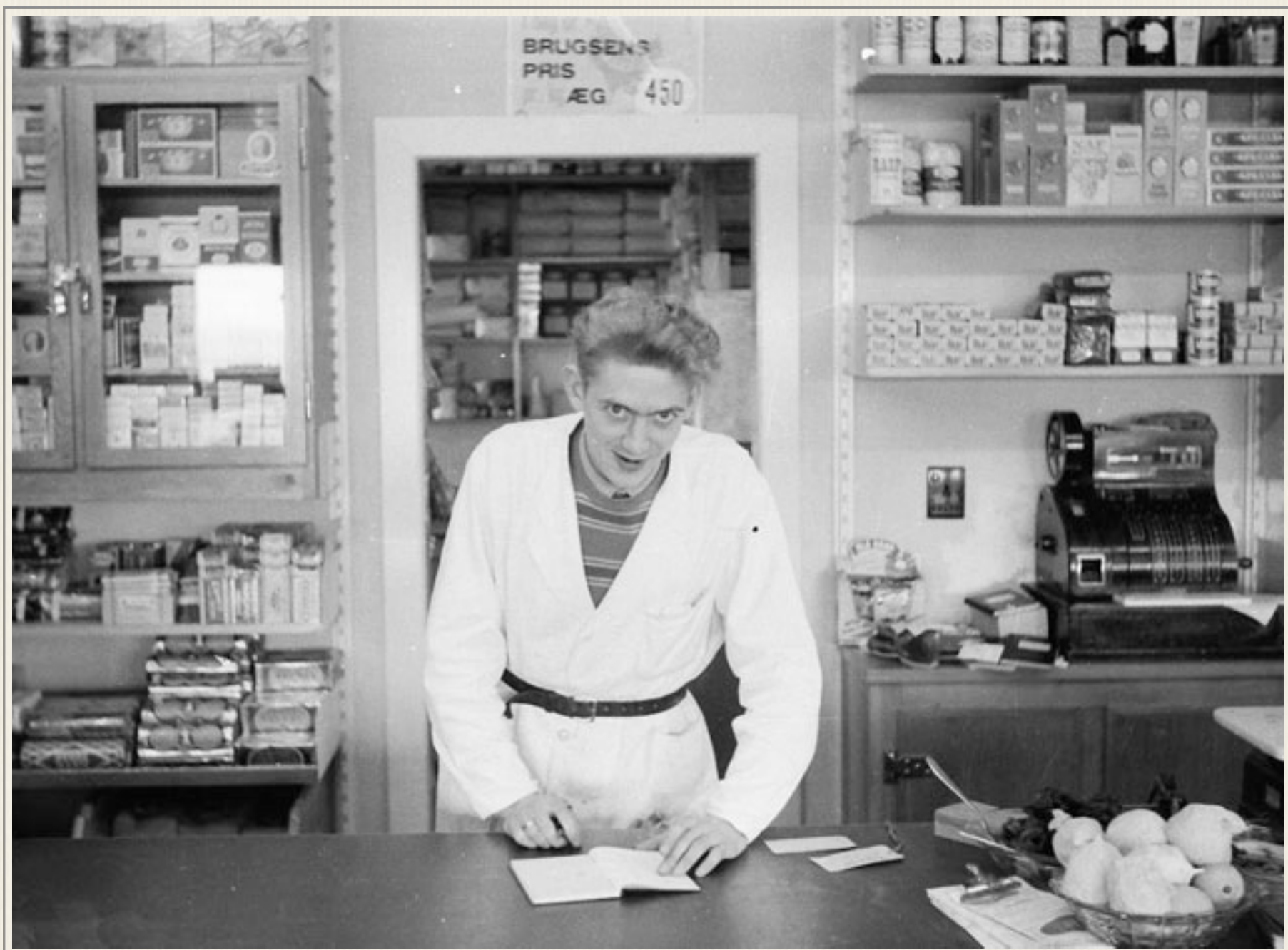

15. december

Ulrik laver i bukserne

I dag ved jeg simpelthen ikke, om jeg kan finde på en historie. Det er svært, at blive ved med at finde på.

Pludselig hvisker Bamse mig noget i øret.

Ja, den historie kan jeg godt huske. Den er sjov, men kan vi fortælle den?

Bamse mener nu nok, at vi kan fortælle den, så her er den.

*

En dag sir' mor til Ulrik.

- Kan du ikke gå i Brugsen for mig og købe lidt kaffe og marcipan. Jeg skriver det lige på en seddel, så kan du bare aflevere den i Brugsen.

Ulrik får sine støvler og vindjakke på og en taske med til at bære varerne i.

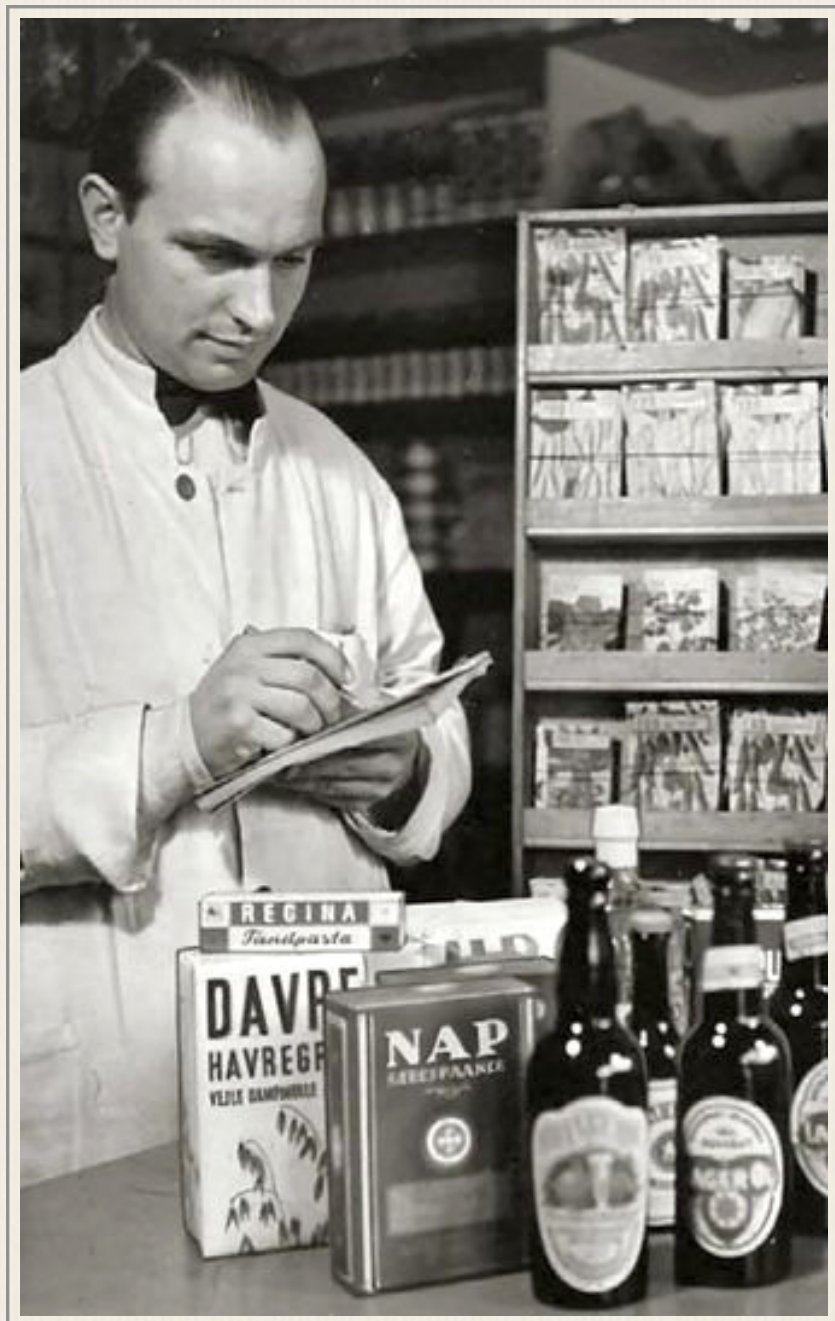
Hvor vejen drejer om mod Brugsen, ser han Hans Snedker, der er ved at køre møg. Det lugter ikke godt og den varme kogødning damper i den frostklare luft.

- Hvor skal du hen i den fart?

- I Brugsen – for mor, svarer Ulrik, og traver videre.

Inde i Brugsen har de travlt. En masse mennesker venter på at blive ekspederet, og det tar' sin tid. Julehandlen er godt i gang og kommisserne er helt røde i hovederne af at finde alle varerne frem til kunderne. Hver gang Ulrik tror, at nu er det hans tur, kommer der en voksen og maser sig foran, og så må han vente igen. Det er ikke så godt med den ventetid, for Ulrik kan mærke, at han skal på WC. Han prøver at glemme det, og klemmer ballerne sammen, men han ved, at han ikke kan vente ret meget længere.

- Hva' Søren, det er jo Ulrik!

Det er Pers far, der har fået øje på Ulrik.

- Jeg – jeg har en seddel med, får Ulrik fremstammet, og rækker sin seddel frem.

- Er der noget i vejen med dig, du ser så underlig ud? Spør' uddeleren.

- Nej – nej, mumler Ulrik.

Ulrik kan næsten ikke holde sig længere. Det bliver en hård hjemtur.

Ulrik får varerne og får osse lov til at tage et bolche inden han går.

- Hils hjemme, råber Pers far efter ham.

- Hmmm. Ulrik skynder sig ud af døren. Lige udenfor møder han Ellen Hans Axels, tvillingernes mor.

- Jamen, det er jo Ulrik. Det er vel nok flot, at du sådan kan løbe ærinder for din mor. Du er en rigtig stor dreng.

Ulrik sender Ellen et skævt smil, og tripper lidt.

- Fryser du? Jeg synes da ikke, at det er så koldt i dag.

- Nej, det er det ikke.

Han vender sig om og begynder at gå hjemad.

De første skridt går nogenlunde, men da han når kroen, kan han ikke holde sig længere. Han må gi' efter og lave i bukserne.

Det er flovt, synes Ulrik. Tænk, hvis nogen opdager, at han har skidt i bukserne. Så tror de bare, at han er et pattebarn endnu.

Langsomt begynder han at stolpe hjemad. Det er ikke let at gå normalt, når man har lort i bukserne. Ulrik går med stive ben gennem byen. Bare han ikke møder nogen, han kender.

Halvvejs hjemme møder han Dagmar, Niels Krejsans mor.

- Jamen, Ulrik! Hvad er der i vejen med dig. Er du syg?

- Nej, sir' Ulrik bestemt og stavrer videre på sine stive ben.

Ulrik kan nu osse lugte sit lille uheld. Det lugter ikke godt, bare nu ikke, der er nogen, der opdager det.

Lige før han er hjemme møder han Hans Snedker igen. Han står oppe på vognen, der er fyldt med komøg.

- Ja, det her lugter ikke godt, sir' han. – Det er da godt, du ikke lugter sådan. Så ville din mor nok blive sur.

Ulrik nikker. Han er næsten ved at græde nu. Bare Hans Snedker ville køre videre og ikke opdage noget.

Det gør Hans, og Ulrik når hjem.

- Har du fået det hele med? spør' mor og vender sig fra komfuret. – Nej, hvordan er det dog, du ser ud? Hvad har du lavet?

Så kan mor pludselig lugte noget, og så ved hun, hvad der er sket.

- Kom, vi to må hellere gå op på badeværelset.

Lidt efter kommer de ned i køkkenet igen. Ulrik er blevet vasket og fået rent tøj på.

- Sæt dig nu ned, sir' mor – så glemmer vi alt om det.

Da jeg kommer hjem fra skole, fortæller mor mig om Ulriks lille uheld. Jeg lover hende, ikke at drille ham med det.

- I eftermiddag tror jeg, vi skal bage og lave konfekt. Hva' sir' I til det?

- Jubii. Råber Ulrik og jeg i kor.

- Så var det derfor, jeg skulle købe marcipan i Brugsen?

Mor nikker, og begynder at tage skåle frem. Vi skal bage brunkager, vanillekranse og kokosmakroner. Det gør vi hvert år. Mor laver dejen og bagefter får vi lov til at skrabe skålen, Uhm, det smager bare godt.

Nu ruller mor dejen ud på bordet og bagefter bruger Ulrik og jeg et glas til at stikke kagerne ud med, så de bliver helt runde. Mor har osse nogle forme, så vi kan lave figurer. Jeg bruger en form til at lave grise med og Ulrik har én med en nisse. Det er hyggeligt at hjælpe mor her i det varme køkken.

- Skal vi ikke snart lave konfekt? Spør' Ulrik.

- Vent nu lige lidt, jeg skal jo lige ha' bagt jeres kager først.

Lidt efter breder der sig en dejlig duft i køkkenet – en duft af brunkager – en duft af jul.

Far kommer også ud i køkkenet. Han er i gang med regnskaberne inde på kontoret; men har nok kunnet lugte kagerne.

- Gir' I en brunkage? Spør' far, og rækker hånden frem og tar' en brunkage fra pladen.

- Av, de er varme endnu – jeg må vist hellere vente lidt. Men han tar' nu alligevel én til med den anden hånd.

- Kan du så holde fingrene ved dig selv. Kagerne skal først spises til jul.

- Ja, ja – Jeg må vel lige smage.

- Så lad gå da, sir' mor og griner. Hun er helt rød i hovedet på grund af varmen og travlheden.

- Så skal vi lave konfekt, sir' mor, da hun har lukket låget på den sidste kagedåse.

- Uhm, konfekt, sir' Ulrik

- Husk nu, at du skal lave konfekt og ikke spise konfekt.

Men mens vi ruller marcipanen, ryger der alligevel lidt ind i munden. Mor mener, at vi vist hellere må fløjte en lille melodi, så hun er sikker på, at vi ikke spiser marcipan så længe.

Vi laver kokoskugler, røde marcipannisser og til sidst pebernødder.

- Så, gå I nu op og vask jeres fedtede fingre. Så rydder jeg op imens. Det varer ikke så længe, inden vi skal spise.

- Jamen, mor – jeg er slet ikke sulten. Jeg kan ikke spise rugbrød nu, sir' Ulrik.

- Lad os nu se, for du har vel ikke spist dig mæt i marcipan?

Det svarer Ulrik ikke på, og vi skynder os op ad trappen til badeværelset.

- Nu er der ikke mange dage til jul, sir' Ulrik.

- Nej, nu er det snart jul.

